

[Tove Lindbo Larsen]

sygdomsforskning og ernæringsforskning. Det tog alt, alt for lang tid, inden regeringen fik etableret det Institut for Human Ernæring, som var en følge af den ernæringspolitik, Folketinget vedtog i 1984. Tilmed fik instituttet kun halvdelen af de midler, et forberedende udvalg havde anbefalet.

Det fremgår også klart af nogle af de høringsvar, der er tilgået ministeriet, at der kræves betydelige midler til forskning for at kunne leve op til WHO's plan »Sundhed for alle år 2000«.

Vi mener også, at der skal sættes mere ind på at sikre et bedre arbejdsmiljø, når vi taler om forebyggelse af forskellige former for kræft. Det gælder på arbejdspladsen, og det gælder f.eks. mærkning af farlige stoffer. I øjeblikket arbejder Socialdemokratiet på at få mærket 34 stoffer, som kan være kræftfremkaldende. Men regeringen er tilbageholdende. Det kan da ikke være rigtigt, at man risikerer at blive syg af at passe sit arbejde.

Ministeren gør meget ud af at omtale livsstilens betydning og det enkelte menneskes ansvar for egen sundhed, og det virker lidt som en undskyldning for at sige, at man ikke må bruge offentlige midler, i hvert fald ikke for mange, på det forebyggende arbejde. Det skulle nødtigt gå, som Dansk Sygeplejeråd skriver det i sit høringsvar, at der i den offentlige sektor kun er råd til »pas-dig-selv-holdningen«, for så vil de fine forebyggelsesstrategier i en økonomisk nedskæringsperiode meget nemt kunne vise sig at være et flot flagskib i en ellers nedslidt flåde.

Jeg savner også som andre i høringsvarene nogle konkrete anvisninger på, hvordan ministeriet vil foreslå kommuner og amter at løse de opgaver, regeringen så flot uddelegerer. Vi mener, det er vigtigt, at forebyggelsen foregår i lokaliteterne, altså decentralt. Men så må de centrale råd og nævn også gives arbejdsgrundlag for at kunne inspirere hertil.

I forebyggelsesprogrammet omtaler ministeren, at Forebyggelsesrådet, Tobaksskaderådet og Alkohol- og Narkotikarådet skulle slås sammen til ét råd, og at departementet skulle varetage sekretariatsfunktionen. Det tager Socialdemokratiet klart afstand fra. Vi finder, at det er en central styring og en nedvurdering af rådene, såfremt de ikke har hver sit selvstændige sekretariat.

I afsnittet om livsstil omtaler ministeren rusmidler og ernæringspolitik. Hvad angår alko-

hol og narkotika, vil vi prøve at komme ind på det på et senere tidspunkt. Tiden er lidt knap.

Om den fremtidige ernæringspolitik står der mange pæne ting i det trykte blå program, men der mangler beviset på, at regeringen vil gøre noget ved det. Vi har ret dårlige erfaringer indtil nu. Forbrugerstyrelsen bruger i øjeblikket så mange ressourcer på at bygge sig selv op, at det kniber med at få øje på det forbrugervendte arbejde.

Industriministeren truer med nedskæringer i midlerne til Forbrugerrådets særlige oplysningsvirksomhed, og Levnedsmiddelstyrelsens afdeling for storkøkkendrift er blevet spoleret gennem en integration i styrelsen i øvrigt. Privatiseringen har gode vilkår i disse år. Det er ikke Socialdemokratiets politik.

Vi savner også et konkret udspil over for levnedsmiddelindustrien. Forbrugernes frie valg er betinget af, hvilke produkter de har at vælge imellem. Vi må indstille os på, at fast food, hurtig mad, som det vel hedder på dansk, halvfabrikata og færdige middagsretter vil blive meget mere fremherskende. Undersøgelser viser indtil nu, at langt de fleste produkter er for fedtrige, og det er netop problemet med dansk kost. Danskerne spiser for fedt, for sødt og for salt.

Den politik, Folketinget vedtog om tobaksrygning, har haft positive sider. Men desværre har det vist sig, at de, der ryger – selv om det er færre – ryger mere. Der er altså stadig behov for oplysning om tobakkens skadelige virkning.

Det meget store ulykkestal kræver en særlig indsats. Det er vi enige med regeringen i. Justitsministeriet skriver, at man vil tage stilling til Færdselskommissionens betænkning i foråret. Jeg har set på ugeplanen, at der skal være en debat i næste uge, men vi mangler en konkret holdning fra justitsministerens side. Over 700 dræbte i trafikken årligt er helt uacceptabelt. Ca. 10.000 invaliderede, det er så tragisk, at manglende penge til forebyggelse ikke er nogen undskyldning. Behandling koster i øvrigt mere, og livskvalitet kan ikke gøres op i penge.

Jeg vil også gerne pege på de ulykker, der opstår i hjemmet og i fritiden. Her vil oplysning være af betydning.

Der er også et andet område. Der sker desværre mange benbrud især blandt ældre på grund af uforsigtighed og også på grund af knogleskørhed. Man kunne give de ældre en bedre livskvalitet, såfremt dette kunne afhjæl-